

Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΓΝΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

I

Κύλησε ό Φοίβος σπλαχνικά
τήν πλάκα του Μνημείου,
κι' ανάζησαν παλιοί σκοποί,
κι' άκούστηκαν νέοι τόνοι.
Λουλούδια έδω άναβλάστησαν,
κι' έκει του Μαρτυρίου
τό δρόμο, πώς πονετικά
σιγολαλει τ' άηδόνι!

II

Σκίρτησε ή πλάση σύγκορμη
στ' άγκάλισμα τ' Άπρίλη,
και τά βουνά πρασίνισαν,
κι' οί κάμποι λουλουδίσαν.
Δίψασαν για σκαστά φιλιά
των κοριτσιών τά χείλη,
και στο προσήλιο βγαίνοντας
τά γηρατειά άναστήσαν.

III

Έβρεξε ψές, και σήμερα
μοσχόβολη είναι ή μέρα.
Διαμάντια στις τριανταφυλλιές,
σμαράγδια στο χορτάρι.
Καλοτυχώ την άργατιά,
που στον καθάριο άγέρα
θα βγή για τις φροντίδες της,
κι' ήλιόλουτρο θα πάρη.

IV

Έρθες. Καλώς μάς ώρισες
και πάλι Άπριλομάη,
μέ της νοτιās τά σύγνεφα
και του ούρανοῦ τό κλάμα.
Τό πέρασμά σου άνάβρυσμα
ζωής που άργοκυλάει,
κι' άλλου ξυπνάει τον έρωτα,
κι' άλλου γεννά τό δρᾶμα.

V

Φουσκοδενδριές, κι' άντάριασαν
βουνά και κάμποι γύρα,
νά σμίξουν τις άγάπες των
οί νύμφες στα σκοτάδια.

Τ' είναι Ξωθιές και χάνονται
στη λιοφωτοπλημμύρα,
και ζούν όπου είναι σύθαμπα,
κι' όπου πυκνά λαγκάδια.

VI

Κέντρισε ό Άπρίλης τά δενδρά
και βλάστησαν τά κλώνια.
Λουλούδια πλήθος πρόβαλαν
στη δάφνη, στη μηλιά.
Ύμνολογούν την άνοιξη
στις ρεματιές τ' άηδόνια,
κι' όπου ζωή κι' άνάσταση,
τραγούδια και φιλιά.

VII

Φλογερομάνι στις κορφές,
στα πλάγια πανηγύρια.
Φωνές και κυπροκούδουνα
στών βλάχων τά ρηγάτα.
Στ' άγνάντια, στις άπανεμιές,
και κάτω άπ' τά τσαντήρια,
φεγγοβολούν ή κοπελλιές,
κι' άνθομανούν τά νιάτα.

VIII

«Κυρίου Πάσχα», κ' οί λαοί
φαιδρά πανηγυρίζουν,
και ψέλνουν ύμνους χαρωπούς
στη φύση που ξυπνάει.
«Χαρά Κυρίου». Ταπεινά
και τά δενδρά λυγίζουν,
και προσκυνούν γεμάτ' άνθους
τον δμορφο Άδωνάϊ.

IX

Μεσάνυχτα, κι έγώ άγρυπνώ
Γυρτός στο παραθύρι,
νοσταλγικά τή σκέψη μου
πλανώ στα περασμένα.
Θυμάμαι τό χρυσόνειρο
στής νιότης τ' αύλογύρι,
και ξενοχτώ άνασταίνοντας
τά χρόνια τά χαμένα.

X

Και τό τραγούδι μάγεμα,
κ' ή νύχτα ξεπλανεύτρα
και τ' άηδονιοῦ τό λάλημα
όρχήστρα ξελογιάστρα.
Μιά τέτοιαν ώρα πνίγοντας
τήν έγνοια τή δουλεύτρα,
περνά της γής τά σύνορα
και ταξιδεύω στ' άστρα.